

Dispoziitivul

Dreptul Uniunii, mai exact articolul 13 alineatul (2) litera (b) și articolul 14c litera (b) Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați, cu lucrătorii care desfășoară activități independente și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în cadrul Comunității, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1606/98 al Consiliului din 29 iunie 1998, precum și anexa VII la regulamentul menționat, se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în acțiunea principală în măsura în care aceasta permite unui stat membru să prezume în mod irefragabil că o activitate de administrare dintr-un alt stat membru a unei societăți supuse impozitării în primul stat este exercitată pe teritoriul său.

(¹) JO C 179, 18.6.2011

Hotărârea Curții (Camera a patra) din 27 septembrie 2012 (cerere de decizie preliminară formulată de Conseil d'État — Franța) — CIMADE, Groupe d'information et de soutien des immigrés (Gisti)/Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'immigration

(Cauza C-179/11) (¹)

[Cereri de azil — Directiva 2003/9/CE — Standarde minime pentru primirea solicitanților de azil în statele membre — Regulamentul (CE) nr. 343/2003 — Obligația de a garanta solicitanților de azil beneficiul condițiilor minime de primire pe durata procedurii de preluare sau reprimire de către statul membru responsabil — Determinarea statului membru care are obligația de a-și asuma sarcina financiară a beneficiului condițiilor minime]

(2012/C 366/19)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Conseil d'État

Părțile din procedura principală

Reclamant: CIMADE, Groupe d'information et de soutien des immigrés (Gisti)

Pârât: Ministre de l'Intérieur, de l'Outre-mer, des Collectivités territoriales et de l'immigration

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Conseil d'État (Franța) — Interpretarea Directivei 2003/9/CE a Consiliului din 27 ianuarie 2003 de stabilire a standardelor minime pentru primirea solicitanților de azil în statele membre (JO L 31, p. 18, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 48) și a Regulamentului (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări

terțe (JO L 50, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 56) — Întinderea obligației de a garanta solicitanților de azil beneficiul condițiilor minime de primire pe durata procedurii de preluare sau de reprimire de către statul membru responsabil — Determinarea statului membru căruia îi revine obligația de a-și asuma sarcina financiară generată de asigurarea condițiilor minime în cursul perioadei menționate

Dispoziitivul

1. Directiva 2003/9/CE a Consiliului din 27 ianuarie 2003 de stabilire a standardelor minime pentru primirea solicitanților de azil în statele membre trebuie interpretată în sensul că un stat membru sesizat cu o cerere de azil este obligat să acorde condițiile minime de primire a solicitanților de azil prevăzute de Directiva 2003/9 chiar și unui solicitant de azil pentru care decide, în temeiul Regulamentului (CE) nr. 343/2003 al Consiliului din 18 februarie 2003 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de azil prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe, să solicite unui alt stat membru să preia sau să reprimească acest solicitant în calitate de stat membru responsabil de examinarea cererii sale de azil.
2. Obligația statului membru sesizat cu o cerere de azil de a acorda condițiile minime prevăzute de Directiva 2003/9 unui solicitant de azil pentru care decide, în temeiul Regulamentului nr. 343/2003, să solicite unui alt stat membru să preia sau să reprimească acest solicitant în calitate de stat membru responsabil de examinarea cererii sale de azil încetează la transferul efectiv al aceluiași solicitant de către statul membru solicitant, iar sarcina financiară a acordării acestor condiții minime revine acestui din urmă stat membru, care are obligația respectivă.

(¹) JO C 186, 25.6.2011.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 4 octombrie 2012 (cerere de decizie preliminară formulată de Administrativen sad Sofia-grad — Bulgaria) — Hristo Byankov/Glaven sekretar na Ministerstvo na vatrešnite raboti

(Cauza C-249/11) (¹)

(Dreptul cetățenilor Uniunii și al membrilor familiilor acestora la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre — Directiva 2004/38/CE — Articolul 27 — Măsură administrativă de interdicere a părăsirii teritoriului național pentru neplata unei datorii contractate față de o persoană juridică de drept privat — Principiul securității juridice în raport cu actele administrative cu caracter definitiv — Principiile echivalenței și efectivității)

(2012/C 366/20)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Administrativen sad Sofia-grad

Părțile din procedura principală

Reclamant: Hristo Byankov

Pârât: Glaven sekretar na Ministerstvo na vatrešnite raboti

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Administrativen sad Sofia-grad — Interpretarea articolului 4 TUE, coroborat cu articolele 20 TFUE și 21 TFUE, precum și a articolului 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene — Interpretarea articolului 27 alineatul (1) și a articolului 31 alineatele (1) și (3) din Directiva 2004/38 a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și sedere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO L 158, p. 77, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 56) — Limitări ale dreptului de liberă circulație — Ordin prin care se aplică o măsură administrativă de interdicție de a părăsi teritoriul unui debitor ca urmare a neplății unei creanțe — Principiul securității juridice în raport cu actele administrative rămase definitive — Obligația sau lipsa unei obligații a autorității administrative competente de a efectua o reexaminare a legalității unui act administrativ care nu a fost contestat și care, prin urmare, a rămas definitiv, pentru a garanta inexistența unor restricții disproporționate privind dreptul de liberă circulație

Dispozitivul

1. Dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că se opune aplicării unei dispoziții naționale care impune o limitare a dreptului la liberă circulație în cadrul Uniunii al unui resortisant al unui stat membru pentru simplul motiv că acesta are o datorie, care depășește un quantum stabilit prin lege și care nu este însoțită de garanții, față de o persoană juridică de drept privat.
2. Dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru în temeiul căreia procedura administrativă care conduce la adoptarea unei interdicții de ieșire de pe teritoriu, precum cea din acțiunea principală, care a dobândit caracter definitiv și nu a fost contestată în instanță nu poate fi redeschisă, în cazul în care această interdicție ar fi vădit contrară dreptului Uniunii decât în condiții de natura celor enunțate limitativ la articolul 99 din Codul de procedură administrativă (Administrativnoprotsešualen kodeks), și aceasta, în pofida faptului că o astfel de interdicție continuă să producă efecte juridice în privința destinatarului.

(¹) JO C 232, 6.8.2011.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 4 octombrie 2012 (cerere de decizie preliminară formulată de Juzgado de lo Mercantil n° 2 de A Coruña — Spania) — Germán Rodríguez Cachafeiro, María de los Reyes Martínez-Reboredo Varela-Villamor/Iberia, Líneas Aéreas de España SA

(Cauza C-321/11) (¹)

[Transporturi aeriene — Regulamentul (CE) nr. 261/2004 — Despăgubirea pasagerilor în caz de refuz la îmbarcare — Noțiunea „refuz la îmbarcare” — Anularea de către transportator a tichetului de îmbarcare al unui pasager ca urmare a întârzierii prezumate a unui zbor anterior înregistrat în același timp cu zborul vizat și operat de același transportator]

(2012/C 366/21)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado de lo Mercantil n° 2 de A Coruña

Părțile din procedura principală

Reclamanți: Germán Rodríguez Cachafeiro, María de los Reyes Martínez-Reboredo Varela-Villamor

Pârâtă: Iberia, Líneas Aéreas de España SA

Obiectul

Cerere de decizie preliminară — Juzgado de lo Mercantil de A Coruña — Interpretarea articolului 2 litera (j), a articolului 3 alineatul (2), a articolului 4 alineatul (3), a articolelor 5 și 7 din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 (JO L 46, p. 1, Ediție specială, 07/vol. 12, p. 218) — Noțiunea de refuz la îmbarcare — Refuz la îmbarcarea într-un avion de legătură datorat întârzierii unui zbor anterior, imputabilă companiei aeriene — Atribuirea de locuri pentru zborul de legătură către alți pasageri ca urmare a imposibilității, presupusă, dar nedovedită, a pasagerilor de a ajunge la timp pentru zborul de legătură

Dispozitivul

Articolul 2 litera (j) din Regulamentul (CE) nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și a anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 coroborat cu articolul 3 alineatul (2) din Regulamentul nr. 261/2004 trebuie interpretat în sensul că noțiunea „refuz la îmbarcare” include situația în care, în cadrul unui contract de transport unic și care cuprinde mai multe rezervări privind zboruri imediat succesive și înregistrate concomitent, un transportator aerian refuză îmbarcarea anumitor pasageri pentru motivul că primul zbor